

Knjiga proroka Daniela – broj osamdeset

Svršetak i početak viđenja: posljednje otvoreno viđenje Ellen White 1884. godine i njegovo značenje

Jeff Pippenger

2024-02-13

Godine 1884. Ellen White imala je svoje posljednje otvoreno viđenje. Dano joj je u Portlandu, Oregon. Njezino prvo otvoreno viđenje dano joj je 1844. godine, u Portlandu, Maine. Isus uvijek kraj neke stvari prikazuje početkom te iste stvari.

„Nedugo nakon svršetka vremena, 1844. godine, dano mi je moje prvo viđenje. Posjećivala sam gospođu Haines u Portlandu, dragu sestru u Kristu, čije je srce bilo sjedinjeno s mojim; nas pet, sve žene, klečale smo tiho pred obiteljskim oltarom. Dok smo se molile, sila Božja sišla je na mene kao što je nikada prije nisam osjetila.

Činilo mi se da sam okružena svjetlošću i da se uzdižem sve više i više od zemlje. Okrenula sam se da potražim adventni narod u svijetu, ali ga nisam mogla naći, kad mi glas reče: „Pogledaj ponovno, i pogledaj malo više.“ Na to sam podigla oči i ugledala prav i uzak put, uzdignut visoko iznad svijeta. Tim su putem adventni vjernici putovali prema gradu koji se nalazio na drugom kraju puta. Iza njih, na početku puta, bilo je postavljeno sjajno svjetlo, za koje mi anđeo reče da je „ponoćni poklik“. [Vidi Matej 25,6.] To je svjetlo obasjavalo sav put i davalo svjetlost njihovim nogama, da ne bi posrnuli.

„Ako su držali oči uprte u Isusa, koji je bio upravo pred njima i vodio ih prema gradu, bili su sigurni. No uskoro su se neki umorili te rekli da je grad vrlo daleko i da su očekivali da će već prije ući u nj. Tada bi ih Isus ohrabrio podižući svoju slavnu desnicu, a iz njegove je ruke dolazila svjetlost koja se valovito širila nad adventnim zborom, i oni su klicali: ‘Aleluja!’ Drugi su nepromišljeno nijekali svjetlost iza sebe i govorili da nije Bog bio taj koji ih je doveo tako daleko. Svjetlost iza njih ugasila se, ostavljajući njihove noge u potpunoj tami, i oni su posrnuli, izgubili iz vida cilj i Isusa te pali sa staze dolje u mračni i opaki svijet pod njima.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

U biografiji Ellen White u šest svezaka, koju je napisao njezin unuk Arthur L. White, on bilježi izjavu koju je John Loughborough dao na zasjedanju Generalne konferencije 1893. godine.

„Loughborough je, držeći izlaganje na zasjedanju Generalne konferencije devet godina poslije, izjavio: „Vidio sam sestru White u viđenju oko pedeset puta. Prvi put bilo je prije otprilike četrdeset godina.... Njezino posljednje otvoreno viđenje bilo je 1884. godine, na taborištu u Portlandu, Oregon.” Ellen White Biography, svezak 3, 256.

Nakon 1884. još je trebala imati snove i viđenja, ali su viđenja koja su se događala u javnosti završila točno četrdeset godina nakon što su započela, a i početna i završna otvorena viđenja dogodila su se u gradovima koji su se zvali Portland. Prvi je grad bio na istočnoj obali Sjedinjenih Država, a posljednji grad bio je na zapadnoj obali. Neki bi možda htjeli tvrditi da ta činjenica ne

znači ništa više od ljudske slučajnosti, a drugi bi mogli ustvrditi da je svrha otvorenih viđenja bila ispunjena, pa ih je Gospodin nakon četrdeset godina okončao.

Stvarni je razlog sve veća neposlušnost i pobuna protiv dara proroštva koji je bio dan milleritskom pokretu.

„Nakon što sam došla u Oakland, pritiskala me je spoznaja o stanju stvari u Battle Creeku, a ja sam bila slaba, nemoćna da vam pomognem. Znala sam da djeluje kvasac nevjere. Oni koji su zanemarivali jasne naloge Božje riječi zanemarivali su i svjedočanstva koja su ih poticala da paze na tu riječ. Dok sam prošle zime boravila u Healdsburgu, mnogo sam se molila te bila opterećena tjeskobom i žalošću. Ali Gospodin je jednom prigodom, dok sam bila u molitvi, razgrnuo tamu, i velika je svjetlost ispunila prostoriju. Anđeo Božji bio je kraj mene, i činilo mi se da sam u Battle Creeku. Bila sam na vašim vijećanjima; čula sam izgovorene riječi, vidjela sam i čula stvari za koje, kad bi Bog htio, želim da bi zauvijek mogle biti izbrisane iz mogega sjećanja. Moja je duša bila tako ranjena da nisam znala što da činim ni što da kažem. Neke stvari ne mogu spomenuti. Bilo mi je naloženo da nikome ne obznamim ovo, jer se mnogo toga još trebalo razviti.

„Rečeno mi je da prikupim svjetlo koje mi je bilo dano i pustim da njegove zrake zasjaju pred Božjim narodom. To sam činila u člancima u novinama. Ustajala sam gotovo svakoga jutra u tri sata tijekom više mjeseci i skupljala različite stavke napisane nakon što su mi dana posljednja dva svjedočanstva u Battle Creeku. Napisala sam te stvari i požurila da vam ih pošaljem; ali zanemarila sam primjereno skrbiti o sebi, a posljedica je bila da sam klonula pod teretom; nisu svi moji spisi bili dovršeni kako bi stigli do vas na Generalnu konferenciju.

„Opet, dok sam bila u molitvi, Gospodin se objavio. Još jednom bila sam u Battle Creeku. Bila sam u mnogim kućama i slušala vaše riječi oko vaših stolova. Pojedinosti sada nemam slobode iznositi. Nadam se da nikada neću biti pozvana da ih spominjem. Imala sam također nekoliko vrlo upečatljivih snova.

„Koji ćete glas priznati kao Božji glas? Kakvu moć Gospodin zadržava u pričuvi da ispravi vaše zablude i pokaže vam vaš put onakvim kakav jest? Kakvu moć da djeluje u crkvi? Ako odbijete vjerovati dok ne bude uklonjena svaka sjena neizvjesnosti i svaka mogućnost sumnje, nikada nećete vjerovati. Sumnja koja zahtijeva savršeno znanje nikada se neće predati vjeri. Vjera počiva na dokazima, a ne na demonstraciji. Gospodin od nas zahtijeva da poslušamo glas dužnosti, kada su svuda oko nas drugi glasovi koji nas potiču da slijedimo suprotan put. Od nas se traži ozbiljna pozornost da bismo razlučili glas koji govori od Boga. Moramo se oduprijeti sklonosti i nadvladati je, te poslušati glas savjesti bez pregovaranja ili kompromisa, da njezini poticaji ne bi utihnuli, a volja i nagon zavlada. Riječ Gospodnja dolazi svima nama koji se nismo oduprli Njegovu Duhu odlukom da nećemo čuti i poslušati. Taj se glas čuje u upozorenjima, u savjetima, u ukorima. To je Gospodnja poruka svjetla Njegovu narodu. Ako čekamo glasnije pozive ili bolje prilike, svjetlo može biti povučeno, a mi ostavljeni u tami.“
Testimonies, sv. 5, 68.

Sestra White utvrdila je da će, ako se nastavi pobuna protiv njezine službe kao proročice, „svjetlo biti povučeno, i“ laodicejski adventizam bit će „ostavljen u tami“. Godine 1915. svjetlo je bilo

povučeno. Bog je bio i jest potpuno kadar podići proroka ili proročicu kad god to odluči učiniti. Podigao je Elizeja da slijedi Iliju, ali nakon 1915. nije bio podignut nijedan živi prorok, jer je Gospod „povukao svjetlo“.

Kad je riječ o snovima i viđenjima sestre White, postojala su tri razdoblja. Prvo razdoblje od četrdeset godina, u kojem su se viđenja događala javno, u svrhe povezane s uspostavljanjem toga dara u umovima onih koji su bili nazočni kada su se viđenja zbivala. Zatim su od 1884. pa sve do njezine smrti 1915. bila davana viđenja i snovi koji su i dalje bili za izgradnju Božjega naroda, ali su bili davani privatno. Treće razdoblje započelo je 1915. godine i pružilo dokaz da je laodicejski adventizam bio u tami otpada.

Drevni Izrael predočava suvremeni Izrael, a u razdoblju potpune pobune, koje su predstavljali Eli i njegova dva sina, Hofni i Pinhas, „nije bilo otvorena viđenja“. Razlog je bio njihova teška neposlušnost i pobuna. Bog se ne mijenja.

„Još jedno upozorenje trebalo je biti dano domu Elijevu. Bog nije mogao komunicirati s velikim svećenikom i njegovim sinovima; njihovi su grijesi, poput gusta oblaka, isključili prisutnost Njegova Svetoga Duha. Ali usred zla djeteta Samuel ostalo je vjerno Nebu, a poruka osude domu Elijevu bila je Samuelov nalog kao proroka Svevišnjega.

„Riječ Jahvina bila je rijetka u ono vrijeme; nije bilo otvorena viđenja. I dogodi se u ono vrijeme, kad je Eli ležao na svome mjestu, a oči mu počеше slabjeti te više nije mogao vidjeti; i prije nego što se ugasio svjetiljka Božja u hramu Jahvinu, gdje bijaše Kovčeg Božji, a Samuel bijaše legao da spava, Jahve pozva Samuela.“ Misleći da je glas Elijev, dijete požuri k postelji svećenikovo govoreći: „Evo me, jer si me zvao.“ Odgovor bijaše: „Nisam te zvao, sinko moj; idi opet leći.“ Tri puta Samuel bijaše pozvan, i triput odgovori na isti način. Tada se Eli uvjeri da je tajanstveni poziv glas Božji. Gospodin je zaobišao svoga izabranog slugu, čovjeka sijedih vlasi, da bi govorio s djetetom. To je samo po sebi bio gorak, ali zaslužen ukor Eliju i domu njegovu.“ Patrijarsi i proroci, 581.

U otpadništvu Elijeva doma nije bilo otvorene vizije, jer je Riječ Gospodnja u one dane bila „rijetka“. Hebrejska riječ prevedena kao „rijetka“ znači „neuobičajena“. Od 1844. do 1884. postojale su „otvorene vizije“, dane laodicejskom adventizmu. To je najprije bilo uspostavljeno u povijesti filadelfijskog mileritskog pokreta, a 1856. počelo se prepoznavati da je filadelfijski pokret prešao u laodicejski pokret, ali su se otvorene vizije nastavile, jer je Bog dugotrpeljiv i milosrdan.

Zatim je 1863. započela pobuna protiv temeljnih istina, ali su se „otvorena viđenja“ nastavila sve do 1884. Potom je nastupila promjena. U osmom poglavlju Ezekielu četiri su gadosti prikazane kao da se po svojoj naravi sve više pojačavaju. Godina 1884. predstavlja gotovo završetak prvoga naraštaja i početak drugoga naraštaja. Adventna povijest bilježi da su se 1881., a zatim ponovno 1882., dogodila dva značajna porasta pobune.

Godine 1881. predsjednik Generalne konferencije (George Butler) napisao je i objavio niz članaka u Review and Herald, u kojima je tvrdio da su neki dijelovi Biblije nadahnutiji od drugih dijelova, a do završetka svojih članaka zapravo je identificirao neke dijelove Biblije koji nisu bili nadahnuti. Nakon toga, 1882. godine, Uriah Smith, vođa izdavačkoga rada, a u to vrijeme i vođa obrazovnoga

rada, počeo je naučavati da su riječi sestre White bile nadahnute kada su joj bile pokazane buduće objave ili sveta povijest iz prošlosti, ali je tvrdio da je, kada je ukazivala na osobne nedostatke članova crkve, to bilo jednostavno njezino ljudsko mišljenje.

Godine 1881. Sotona je, posredstvom predsjednika crkve, poveo otvoren napad protiv autoriteta Biblije kralja Jakova, a zatim je sljedeće godine vođa obrazovnoga i izdavačkoga rada poveo sličan napad na autoritet Duha Proroštva. Od 1884. svjedočanstvo glasi da u tim danima nije bilo otvorenoga viđenja. Od 1863. do 1881. pobuna je eskalirala tako da je obuhvatila Bibliju i Duh Proroštva te više nije jednostavno predstavljala odbacivanje temelja.

Četiri gadosti koje su prikazane u osmom poglavlju Ezekiela počinju drevni ljudi, što predstavlja vodstvo Jeruzalema, koje je 1863. započelo kao zakoniti crkveni entitet u obliku laodikejskog adventizma. U tom je trenutku u časopisu Review and Herald bio objavljen članak koji neki povjesničari pripisuju autorstvu Jamesa Whitea, premda dokumentacija o tom članku zapravo više upućuje na Urijaha Smitha kao stvarnog autora. Bilo kako bilo, prokletstvo protiv ponovne izgradnje Jerihona jasno se ispunilo na Jamesu Whiteu, a Urijah Smith bio je osoba koja je načinila krivotvorenu kartu iz 1863. godine. Do 1881. predsjednik Generalne konferencije objavljivao je u časopisu Review and Herald članke koji su osporavali punu vlast Biblije, a zatim je sljedeće godine Urijah Smith započeo napad na autoritet Duha Proroštva.

Starci koji su trebali biti čuvari predvodili su otvoreni napad koji je započeo napadom na temeljne istine prikazane u Millerovu snu i ilustrirane na dvjema Habakukovim pločama. Odatle su počeli napadati dva svjedoka, Bibliju i Duh proroštva. U istom razdoblju (ranih 1880-ih), vođa zdravstvenoga rada, John H. Kellogg, počeo je uvoditi spiritizam panteizma u vodstvo crkve. Godine 1881. James White položen je na počinak, a sestra White nalazila se usred sve jače pobune vodstva obrazovne, zdravstvene i političke strukture crkve.

Poruka koja je pristigla 1856. godine, a koja je bila pojačano svjetlo o „sedam vremena”, kao i poruka Laodiceji, bila je odbačena, te je Gospodin namjeravao ponoviti upravo tu poruku na Generalnoj konferenciji u Minneapolisu 1888. godine, kroz poruku koju su iznijeli starješine Jones i Waggoner. Njihova poruka nije bila nova poruka, i kada se Sestra White obratila onima koji su se opirali njihovoj poruci, utvrdila je da su pobunjenici vjerovali kako njihovo suprotstavljanje poruci Jonesa i Waggonera predstavlja njihovu odgovornost da brane stare međaše, koji su ujedno i stari temelji. Njihova je pobuna otkrila da do 1888. godine više nisu razumjeli što su temelji, naime da temeljne istine predstavljaju Kristovu pravednost. U kontekstu međaša i pravila Williama Millera izjavila je:

“Treba bismo sami znati što sačinjava kršćanstvo, što je istina, što je vjera koju smo primili, koja su biblijska pravila — pravila dana nam od najviše vlasti. Mnogi vjeruju bez razloga na kojem bi utemeljili svoju vjeru, bez dostatnih dokaza o istinitosti same stvari. Ako se iznese neka zamisao koja je u skladu s njihovim vlastitim unaprijed stvorenim mišljenjima, oni su posve spremni prihvatiti je. Ne rasuđuju od uzroka prema posljedici, njihova vjera nema pravi temelj, a u vrijeme kušnje ustanovit će da su gradili na pijesku.”

„Onaj tko počiva zadovoljan svojim sadašnjim nesavršenim poznavanjem Svetoga pisma, misleći da je to dovoljno za njegovo spasenje, počiva u kobnoj obmani. Mnogi nisu potpuno opremljeni biblijskim dokazima kako bi mogli razaznati zabludu i osuditi svu predaju i praznovjerje koje je podmetnuto kao istina. Sotona je unio vlastite zamisli u bogoštovlje Boga kako bi iskvario jednostavnost Kristova evanđelja. Velik broj onih koji tvrde da vjeruju sadašnju istinu ne zna što sačinjava vjeru koja je jednom predana svetima — Krist u vama, nada slave. Misle da brane stare međaše, ali su mlaki i ravnodušni. Ne znaju što znači utkati u svoje iskustvo i posjedovati pravu vrlinu ljubavi i vjere. Nisu pomni proučavatelji Biblije, nego su lijeni i nepažljivi. Kad nastanu razlike u mišljenju o odlomcima Svetoga pisma, oni koji nisu proučavali s ciljem i nisu odlučni u onome što vjeruju otpadaju od istine. Trebamo svima utisnuti nužnost marljiva istraživanja božanske istine, da bi znali da znaju što je istina. Neki polažu pravo na veliko znanje i osjećaju se zadovoljni svojim stanjem, premda nemaju više revnosti za djelo, ni gorljivije ljubavi prema Bogu i prema dušama za koje je Krist umro, nego da Boga nikada nisu ni upoznali. Oni ne čitaju Bibliju [kako bi] prisvojili srž i obilje njezinih bogatstava svojim vlastitim dušama. Ne osjećaju da je to glas Božji koji im govori. Ali, ako bismo razumjeli put spasenja, ako bismo vidjeli zrake Sunca pravde, moramo proučavati Sveto pismo s ciljem, jer obećanja i proročanstva Biblije izlijevaju jasne zrake slave na božanski plan otkupljenja, koje uzvišene istine nisu jasno shvaćene.” The 1888 Materials, 403.

Ova je izjava preuzeta iz njezina svjedočanstva iz razdoblja 1888. godine, i ona utvrđuje da buntovnici grade temelj na pijesku, premda to ne znaju. Ona izjavljuje: „Velik broj onih koji tvrde da vjeruju sadašnju istinu ne zna što sačinjava vjeru koja je jednom predana svetima — Krist u vama, nada slave. Oni misle da brane stare međaše, ali su mlaki i ravnodušni.” Ona ih prepoznaje kao one koji su još uvijek u laodicejskom stanju, jer su „mlaki”. I ona poistovjećuje „vjeru koja je jednom predana svetima — Krist u vama, nada slave.” Krist je Stijena vjekova, i kao Stijena vjekova On predstavlja dragulje iz Millerova sna.

„Upozorenje je dano: ne smije se dopustiti da uđe bilo što što bi poremetilo temelj vjere na kojemu gradimo još otkako je poruka došla 1842., 1843. i 1844. godine. Ja sam bila u toj poruci, i od tada stojim pred svijetom, vjerna svjetlu koje nam je Bog dao. Ne namjeravamo maknuti svoja stopala s platforme na koju su bila postavljena dok smo iz dana u dan tražili Gospodina usrdnom molitvom, tražeći svjetlo. Mislite li da bih se mogla odreći svjetla koje mi je Bog dao? Ono treba biti kao Stijena vjekova. Ono me vodi otkako mi je dano.” Review and Herald, 14. travnja 1903.

Ona prepoznaje važnu stvarnost pobunjenika, koji su bili Ezekielovi stari ljudi, kada izjavljuje: „Oni ne rasuđuju od uzroka prema posljedici.” Zli ne mogu ili ne žele rasuđivati od uzroka prema posljedici. Posljedica zasjedanja Generalne konferencije 1888. bila je tako pobunjenička da je sestra White odlučila otići, ali joj je njezin anđeoski vodič naložio da mora ostati i zabilježiti usporednu povijest pobune Koreja, Datana i Abirama. Pobuna starih ljudi bila je posljedica, a uzrok je bilo odbacivanje laodicejske poruke koja je došla s povećanom svjetlošću o „sedam vremena” 1856. godine, a zatim se pojačalo do pobune protiv temelja 1863. godine, što je potom dovelo do napada najprije na Bibliju, a zatim na Duh proroštva, zajedno s uvođenjem Kelloggova spiritualizma.

Naravno, drevni povjesničari ljudi kroz povijest zatrpavali su istine povezane s pobunom smećem, predajama, običajima i bajkovitim izmišljotinama, jer oni koji sudjeluju u toj vrsti pobune uvijek nastoje sakriti dokaze.

Jao onima koji duboko nastoje sakriti svoj naum od Gospodina, i čija su djela u tami, te govore: Tko nas vidi? i tko nas poznaje? Izaija 25:19.

Ljudi kojima se Izaija obraća u ovom retku jesu oni koje on prepoznaje kao „podrugljivce koji vladaju ovim narodom u Jeruzalemu“, i isti su oni drevni ljudi koji su trebali biti čuvari naroda u osmom poglavlju Ezekielu. U Ezekielovu svjedočanstvu, kod druge gnusobe, koja označava drugi naraštaj adventizma, oni odgovaraju na pitanja koja postavljaju Izaijini podrugljivci: „jer govore: Gospod nas ne vidi; Gospod je ostavio zemlju“ (Ezekiel 8:12).

Izriče se „Jao“ nad onim povijesnim revizionistima koji nastoje prikriti istinu o pobuni koja je dovela do 1888. godine i koja se u njoj dogodila.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Moram vam govoriti u vezi sa sastancima u Minneapolisu. U jednom sam trenutku odlučila napustiti sastanak jer sam vidjela i osjetila snažan duh protivljenja koji je prevladavao. Ni na trenutak nisam mogla priznati duh koji je djelovao upravljačkom silom na brata Morrisona i brata Nicolu. Ni za trenutak ne mogu dovoditi u pitanje kakvoga ste duha bili. Zacijelo to nije bio Duh Božji, i da ne biste nastavili u toj obmani, sada vam pišem.

„Noću nakon što sam odlučila da više ne ostanem u Minneapolisu, u snu ili noćnoj viziji — ne mogu sa sigurnošću reći koje od toga — osoba visoka i dostojanstvena izgleda donijela mi je poruku i otkrila mi da je Božja volja da ostanem na svojem mjestu dužnosti te da će mi sam Bog biti pomoćnik i podupirati me da govorim riječi koje mi On bude davao. Rekao je: ‘Za ovo djelo Gospodin te je podigao. Njegove vječne mišice pod tobom su. S ovoga će se skupa donositi odluke za život ili za smrt; ne da bi itko morao propasti, nego će duhovna oholost i samopouzdanje zatvoriti vrata tako da Isus i sila Njegova Svetoga Duha neće biti primljeni. Oni će imati još jednu priliku da budu oslobođeni zablude, da se pokaju, priznaju svoje grijehe i dođu Kristu te se obrate kako bi ih On iscijelio.’”

„Rekao je: ‘Slijedi me.’ Pošao sam za svojim vodičem, i on me odveo do različitih kuća u kojima su braća imala svoje domove, te je rekao: ‘Poslušaj riječi koje se ovdje govore, jer su zapisane u knjizi spomena, i te će riječi imati osuđujuću silu nad svima koji sudjeluju u ovom djelu, a koje nije po duhu mudrosti odozgo, nego po duhu koji ne silazi odozgo, nego je odozdo.’”

„Slušala sam riječi izrečene koje bi trebale postidjeti svakoga od onih koji su ih izrekli. Sarkastične primjedbe prenošene su od jednoga do drugoga, izvirgavajući ruglu svoju braću A. T. Jonesa, E. J. Waggonera i Willieja C. Whitea, kao i mene samu. O mojem položaju i mojem radu slobodno su raspravljali oni koji su trebali biti zaokupljeni djelom ponizivanja svojih duša pred Bogom i dovođenja vlastitih srca u red. Kao da je postojala neka općinjenost u razmišljanju o umišljenim nepravdama i o izrazima mašte svoje braće i o njihovu radu, koji nisu imali nikakva temelja u istini, te u sumnjanju, govorenju i pisanju gorkih stvari kao

posljedici skepticizma, propitivanja i nevjere.“

„Moj je vodič rekao: ‘Ovo je u knjigama zapisano protiv Isusa Krista. Ovaj se duh ne može uskladiti s Duhom Kristovim, Duhom istine. Oni su opijeni duhom protivljenja i ne znaju ništa više od pijanca koji duh upravlja njihovim riječima ili njihovim postupcima. Ovaj je grijeh na osobit način uvreda Bogu. Ovaj duh nema nimalo više sličnosti s Duhom istine i pravednosti nego duh koji je poticao Židove da sklope savez kako bi sumnjali, kritizirali i uhodili Krista, Otkupitelja svijeta.’“

„Moj mi je vodič rekao da je postojao svjedok bezbožnog govora o Kristu, govora svjetine koji je očitovao duh što je poticao te riječi. Kad su ušli u svoje sobe, zli su anđeli ušli s njima, jer su zatvorili vrata Duhu Kristovu i nisu htjeli slušati Njegov glas. Nije bilo poniznosti duše pred Bogom. Glas molitve rijetko se čuo, ali kritiziranje i pretjerane izjave i pretpostavke i nagađanja i zavist i ljubomora i zlo sumnjičenje i lažno optuživanje bili su u opticaju. Da su im oči bile otvorene, vidjeli bi ono što bi ih uznemirilo, likovanje zlih anđela. A vidjeli bi također i Stražara koji je čuo svaku riječ i zabilježio te riječi u knjigama neba.“

„Tada mi je bilo priopćeno da bi u ovo vrijeme bilo beskorisno donositi ikakvu odluku o stajalištima glede doktrinarnih točaka, o tome što je istina, ili očekivati ikakav duh poštenog istraživanja, jer je bila sklopljena zavjera da se ne dopusti nikakva promjena u shvaćanjima ni o jednoj točki ili stajalištu koje su prihvatili, ništa više nego što su to dopuštali Židovi. Moj mi je Vodič mnogo toga rekao, a ja nemam slobodu to napisati. Našla sam se kako sjedim uspravno u postelji u duhu žalosti i tjeskobe, a isto tako i u duhu čvrste odluke da ostanem na svojem mjestu dužnosti do završetka sastanka te zatim čekam upute Duha Božjega koji će mi reći kako da postupim i kojim putem da pođem.” The 1888 Materials, 277, 278.